

*„A tegnap már történelem, a holnap még rejtelem, de a MA ajándék.
Becsüld a jelent, mert jót jelent!”*

Kedves ballagó diákok, mélyen tisztelt tanárok! Kedves szülők és meghívottak!

Úgy érzem, Bil Keane amerikai író szavai tolmácsolják legkifejezőbben azt, hogy hogyan telt az elmúlt hét minden egyes végzős számára és talán azt is, mit érzünk most itt. Tudjuk, hogy ez a végzősök napja, a mi napunk, egyike azon sorsfordító napoknak, melyeknek emléke egy életre szól. Valósággal felemelő érzés végignézni társaimon, a sok ballagón és látni őket, akiknek az életében ma kétség kívül lezárul valami.

Kedves végzős társaim, biztosan ti is átéltétek azt a felismerést, hogy van egy általános igazság, amellyel mindegyikünknek szembe kell néznie, akár akarja, akár nem: egyszer minden véget ér. Akármennyire is vártam ezt a napot, most mégis felemás érzések töltöttek el, mivel sosem örültem, ha valami véget ért: a nyár utolsó napja, egy nagyszerű könyv utolsó fejezete, a búcsú egy közeli baráttól. De a befejezés elkerülhetetlen. A levelek lehullnak, becsukod a könyvet, elbúcsúzol. Számunkra is ez egy ilyen nap. Ma búcsút intünk mindennek, ami ismerős volt, mindennek, ami kényelmes volt. Tovább lépünk.

De attól, hogy elmegyünk – és ez fáj –, lesznek emberek, akik részesei maradnak az életünknek, akármilyen történjen. Ők a mi biztos talajunk, a sarkcsillagaink, és az apró tiszta hangok a szívünkben, amelyek velünk lesznek, örökre. Az itt eltöltött négy év nem csupán felejthetetlen volt, de a legtöbb búcsúzó diák számára jellemformáló, és ezáltal meghatározó is. Örökké emlékezni fogunk az itt kötött barátságokra, az itt elkövetett diákcsínyekre, és az itt megélt emlékezetesebbnél emlékezetesebb pillanatokra. Meghatároznak minket az itt átélt élmények, éppen ezért pótolhatatlanok, és felbecsülhetetlen értékkel bírnak számunkra. Cora Carmak így fogalmazta meg ugyanezt a gondolatot: *„Nem tudtam elképzelni, hogy egyszer véget ér a főiskola. Életem legboldogabb négy évét töltöttem itt. Végignéztem az asztalnál ülő nevető társaimon. Ők voltak a családom. Megértettek és úgy ismertek, ahogy senki más a világon. Személyes véleményem szerint, szerencsés az, aki az elkövetkező hosszú útra társsal, társakkal indul. Ők ugyanis néha-néha visszalopnak majd egy-egy emléket, egy-egy hangulatot, egy-egy szót, amely az otthonosság érzetét kelti majd, amely emlékeztetni fog arra honnan jöttünk, és kik vagyunk az új, és idegen környezetünkben.*

Bizony, vár minket a nagybetűs élet. Az öreg, bölcs mentor nagy szeretettel vár minket tárt kapui előtt, és türelmetlenül ölel keblére, amikor már nincs visszaút. Mindannyian tudjuk, hogy ez egy csodás nap, azon kevés napok egyike, amikor azt érezzük, nincs lehetetlen. De alighanem lesznek sötét, reménytelennek tűnő napjaink is majd, amikor kiutat keresünk, és reménykedni akarunk. Bármilyen történjen is, ígérjétek meg most magatoknak, hogy soha nem fogjátok feladni a reményt! Ne hagyjátok, hogy elbátortalanítsanak, amikor szeretnétek valóra váltani egy-egy álmot! Használjátok ki, hogy fiatalok vagytok! Akkor is ragaszkodjatok álmaitokhoz és céljaitokhoz, ha a megvalósításuk lehetetlennek látszik! Ti magatok legyetek a Remény! Nem szabad feladnunk, már csak tanáraink kedvéért sem, akiknek kitartó munkáját ezúton is köszönjük, hiszen minden tőlük telhetőt megtettek, hogy felkészítsenek minket az elkövetkező próbatételekre, megpróbáltatásokra. Bízgatok benne, hogy tőlük kapott útravalónk elég lesz, de ne feledjétek, hogy a siker végül mégis csak rajtatok múlik, életutatokat hozzáállásotok alakítja majd. Ha rögzösbnek bizonyul az út a vártnál, könnyítsétek meg magatoknak azzal, hogy változtattok a saját hozzáállásotokon!

Kívánom nektek, hogy megtaláljátok a számotokra megfelelő környezetet, ahol jól érzitek magatokat, ahol álmaitokat megvalósítjátok, és ahol Tamási szerint otthon lehettek. Valami viszont biztos, egy otthonotok már biztosan van: szeretett alma materetek, az intézet, melytől annyi mindent kaptatok, és mely oltalmazott titeket számos éven át. Erős meggyőződésem, hogy aki egyszer csikys volt, az örökre csikys is marad, ha másként nem is, de a szívében és a személyiségében biztosan.

Végezetül pedig Erdély egyik híres szülöttjének, Wass Albertnek a szavaival szeretnék pontot tenni a bevezető végére életünk nagy könyvében:

*„A szárny megnőtt, üresen áll a fészek,
Csak álom volt a régi jó világ,
És mint a fecske alkonyati szélnek,
Ma szárnyat bontott egy sereg diák.”*

Sisa Rihárd,
XII. A